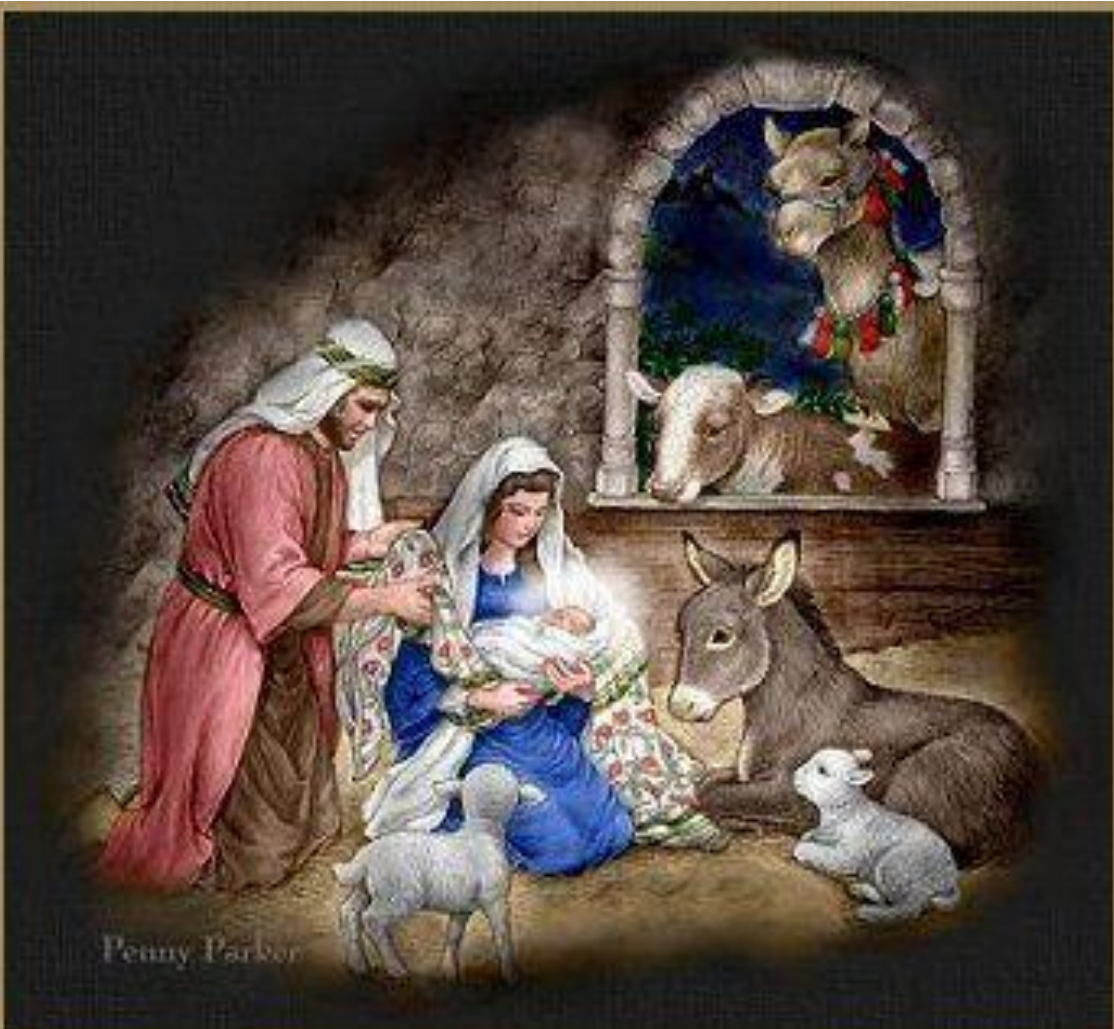

MICHALSKÉ ZVONY

Občasník farnosti Stará Bystrica
Ročník 1.
Číslo 2/2012

OBSAH

Birmovka 2012

Sviatok všetkých svätých

Sviečka za nenarodené deti

*1. november 2012 Sviatok všetkých
svätých*

Pár minút s...

Asterius píše:

Magnificat 2012

Birmovanci nahrali CD

Mikulášske stretko

Svätý Martin, patrón chudobných

Svätá Barbora, patrónka baníkov

Svätá Lucia, patrónka slepých

Čaro Adventu

Od Lucie do Vianoc

Prinesie mi Ježiško mamičku?

Vianočný list pre Teba...

Spoločenská kronika

Katolícky kalendár v januári

Milí Starobystričania,

*birmovka úspešne prešla no i napriek tomu
sme sa rozhodli naďalej vydávať občasník
farnosti Stará Bystrica – Michalské zvony.*

*V druhom čísle nájdete okrem iného zábery
zo sviatosti birmovania, spomenieme si na
1. novembra, priblížime životopisy svätých
a keďže sa blížia Vianoce, sviatok narodenia
nášho Pána, prikkladáme aj zaujímavý list,
ktorý mnohým možno vyčarí úsmev na tvári,
niektorým sa objavia slzy v oku, alebo len
tak, po prečítaní si poviete, áno, je to
pravda. Pýtate sa, o aký list ide, čo to je?
Prečítajte si ho v závere tohto čísla.*

*Posad'te sa, doprajte si chvíľu a „zoberte do
rúk“ časopis veriacich zo Starej Bystrice
a Klubiny.*

Prajem Vám príjemné čítanie!

Katka

BIRMOVKA 2012

Po takmer ročnej predbirmovnej príprave v rôznych záujmových skupinách a po absolvovaní vedomostnej skúšky konečne prišiel 13. október, čiže deň „D“ všetkých nás, birmovancov.

Naša predbirmovná príprava prebiehala v týchto skupinách: birmovanci, ktorí spievali chvály, športovci a miništranti, birmovanci, ktorí vytvorili prvé číslo farského časopisu a birmovanci, ktorí natočili amatérsky film o niektorých svätých.

Počas birmovky sme potom výsledky našej práce odovzdali ako obetné dary pánu biskupovi, ktorý nás aj napriek svojej zaneprázdnenosti poctil a sviatosť birmovania nám prišiel udeliť osobne. V našej farnosti ho privítal náš pán farár a pán starosta Ján Podmanický.

Po prečítaní evanjelia pán farár predstavil birmovancov pánu biskupovi a odporučil ich ako schopných mladých ľudí, ktorí sú hodní stať sa prostredníctvom sviatosti birmovania dospelými kresťanmi.

Táto naša slávnosť mala neopakovateľnú atmosféru a myslím, že sme naozaj všetci boli

naplnení Duchom Svätým. Niektorí sa do priebehu birmovky aj aktívne zapájali, napríklad čítaním liturgických textov, spievaním v zbore alebo priniesli obetné dary a nakoniec poďakovali pánu biskupovi, nášmu pánu farárovi i všetkým ostatným.

Bol to pre všetkých úžasný zážitok a myslím, že keby sme mohli, všetci by sme si to všetko ešte raz zopakovali.

Veľká vďaka patrí našim rodičom, ktorí nás vychovali v kresťanskej viere, katechétkam Anne Pitlovej a Eliške Ševcovej, animátorom, ktorí sa podieľali na našej príprave a všetkým, ktorí pomáhali pri organizácii a dôstojnom priebehu birmovky.

Osobitná vďaka však patrí nášmu pánu farárovi Miroslavovi Janásovi, bez ktorého by príprava na jeden z najdôležitejších dní v živote každého kresťana nebola natoľko príjemná a výnimočná a birmovka by nemala tú neopakovateľnú a skvelú atmosféru, ktorú sme všetci cítili.

NINA

SVIATOK VŠETKÝCH SVÄTÝCH

I tento rok sme si pripomenuli Sviatok všetkých svätých. O deň neskôr, 2. novembra zasa Pamiatku zosnulých.

Sú to sviatky, ktoré už dlhé roky slávi katolícka cirkev a v tomto období cintoríny, i ten starobystrický, žiaria viac ako zvyčajne. Navštívili sme rodinné hroby, zhromaždili sa okolo miest posledného odpočinku svojich príbuzných.

Aká je vlastne história týchto sviatkov?

Kresťanský spisovateľ Tertulián koncom druhého storočia píše, že kresťania vykonávali výročnú spomienku na zosnulých. Zhromažďovali sa pri výročnej slávnosti smrti mučeníka okolo jeho hrobu ku spoločnej oslave v presvedčení, že mučeník hneď po svojej smrti vstupuje do Božej slávy. Veriaci si nielen spomínali na svojich zosnulých, ale zároveň sa za nich modlili a prosili aj privilegovaných svätcov, za ktorých vždy považovali mučeníkov, aby sa za nich prihovárali u Boha. Prví kresťania mali cintoríny ako azylové miesta, kde mohli nerušene vykonávať kult. Cintoríny boli chránené štátnym zákonom ako posvätné miesto, preto prví kresťania mohli v istom zmysle celkom slobodne rozvíjať svoje myšlienky a náboženské presvedčenie.

V 10. storočí svätý Odilo, ktorý bol opäť v benediktínskom kláštore v Cluny určil, aby sa pamiatka na zosnulých slávila vždy 2. novembra, čiže deň po Sviatku všetkých svätých, a to vo všetkých kláštoroch jeho rehole. Tento zvyk sa potom rozšíril do celej katolíckej cirkvi. Sviatok Všetechsvätých bol ustanovený vtedy, keď bol v Ríme vysvätený pohanský chrám Pantheon, postavený v roku 27 pred Kristom ako chrám pre všetkých rímskych bohov. Postupom času sa vyvinula tradícia v ktorej veriaci 1. novembra oslavovali všetkých svätých, čiže oslávenú cirkev v nebi, a následne 2. novembra si pripomínali zosnulých, ktorí ešte nie sú v stave oslávenia, ale v stave očisťovania, čiže v očistci, a potrebujú modlitby a prosby veriacich, aby mohli dosiahnuť plné oslávenie v nebi.

SVIEČKA ZA NENARODENÉ DETI

2. november je deň Pamiatky zosnulých, a taktiež si v tento deň spomíname na deti, ktoré sa nemohli narodiť. Po sv. omši sa deti z Asteriusu rozhodli, že vytvoria sviečkový pochod ku krížu vedľa kostola. Symbolom zapálenej sviečky vyjadrili úctu k životu a spoločne s prítomnými veriacimi sa pomodlili túto modlitbu:

Bože, darca života, chválim Ťa a zvelebujeme za to, že si nám dal veľký dar života. S veľkou dôverou prosíme o tvoje milosrdenstvo pre všetkých našich drahých zosnulých. Spomíname si aj na tých najbezbrannejších, ktorí zomreli násilnou smrťou ešte skôr, ako sa mohli narodiť. Teba, najláskavejší Bože, prosíme o svetlo pravdy pre rodičov takto zabitých detí, ale aj pre tých, ktorí sa chystajú svoje počaté dieťa usmrtiť, aby pochopili, že dieťa je tvoj dar, a nie ich vlastníctvo. Prosíme Ťa za lekárov a zdravotníckych pracovníkov, ktorí asistujú pri usmrcovaní počatých detí, aby spoznali hrôzu svojho počínania, nespreneverovali sa svojmu poslaniu a boli vždy na strane života. Prosíme Ťa za tých, ktorí v spoločnosti šíria kultúru smrti. Zošli im svetlo pravdy, aby spoznali hodnotu každého ľudského života a mali ho v úcte. Dobrotivý Bože, prosíme Ťa za nás všetkých, aby sme s tvojou pomocou, každý na svojom mieste a vo svojom povolaní, vydávali svedectvo o kráse, vznešenosti a dôstojnosti ľudského života od počatia až po prirodzený skon, a tak prispievali k šíreniu „evanjelia života“. Panna Mária, Matka Božia a naša Matka, prihováraj sa za nás u svojho Syna, aby vyslyšal naše prosby, ktoré predkladáme v tejto modlitbe. Amen.

Na nenarodené deti si spomínajú zrejme najčastejšie ich mamy a príbuzní. Predsa však máme deň, kedy sa o počatí dieťaťi hovorí viac ako zvyčajne. 25. marec je dňom počatého dieťaťa. Ide o celoslovenskú kampaň mimovládnych organizácií združených vo Fóre života, ktorou sa šíri úcta ku každému počatému ešte nenarodenému dieťaťu.

Pomôcť môžete aj vy, ak budete nosiť v čase okolo 25. marca bielu stužku, ktorá je symbolom rešpektovania práva na život od počatia. Kto nosí bielu stužku, vyjadruje sa za ochranu každého počatého dieťaťa.

1 november 2012, Sviatok všetkých svätých

Keď sme vydali prvé číslo nášho časopisu, pán farár pri oznamoch vyhlásil, že môžete do časopisu prispievať aj vy, naši čitatelia. V tomto druhom čísle je niekoľko článkov, postrehov, príbehov, ktoré ste nám poslali. Tu je prvý z nich...

Ak Veríme v Boha, Otca **všemohúceho**, ... Veríme v Ducha Svätého a znovuzrodenie, v **svätú Cirkev všeobecnú**, - **spoločenstvo svätých a mystické sväté Telo Ježiša Krista**, - potom nám nie sú jasné slová, ktoré popierajú svätosť, a spoliehanie sa na smrť? Ešte že tak smrť hriechu, koniec hriešnemu životu? Hriešny život starého človeka = zákon, ktorý nahradil zákon nový a nové sudy s mladým vínom ...? „Ved' on je náš **POKOJ!** On z oboch urobil jedno a vo svojom tele zbúral medzi nami múr rozdelenia, nepriateľstvo, tým, že zrušil zákon prikázaní, spočívajúci v nariadeniach, aby v sebe z tých dvoch vytvoril jedného nového človeka, a nastolil pokoj; aby v jednom tele skrze kríž v sebe samom zabil nepriateľstvo a zmieril oboch s Bohom. Ef 2,14 – 16 -Z daru Božej milosti, ktorý som dostala, viem že - **zbúral nepriateľstvo a zabil hriech láskou**;

Otázka znie: „Prečo je tu medzi nami opäť tá istá bariéra problém? - na baze dobrovoľnosti

v Kristovej pokore s Ježišom prijali Svetlo na kríži Božiu lásku a ducha pravdy - v odpustenie hriechov, - vo vzkriesenie tela a v život večný. Amen. Posúd'me sami, ak Láska znamená Boh duch, nesmrteľnosť, svätosť, potom nám tu niečo nesedí?

Kým Písmo hovorí jedno: **ZÁSADY KREŠŤANSKÉHO ŽIVOTA – Povolanie k svätosti** ...veď je napísane: „*Bud'te svätí, lebo ja som svätý.*“ ...Inak by boli vaše deti nečisté; ale teraz sú sväté. 1 Kor 7, 14

Celé sv. Písmo hovorí o novom živote a koniec hriešnemu životu v ľudskom srdci Ježiš Kristus ... o nových prikázaniach, znovuzrodenie Krista, o svätých deťoch, boží človek = duch skrytý v srdci a čo je neporušiteľné: „*tichý a pokojný duch; to je vzácne pred Bohom.*“ Prvý Petrov list ...??

Ešte že je tu dobrý Pán, - a nie ľudia, - verný vo svojich rozhodnutiach spravodlivý ktorému mame skladať účty, skúma srdce a súdi človeka podľa pravdy : „*Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus!*“ - Kto tu teraz nie je svätý? Kristus, alebo nádoba Kristova ?

Ak nazývame neživé predmety chrámy, Pútnické miesta... že sú sväté, o čo viac kresťania, ktorí sme uverili a do svojho vnútra prijíma sviatostného Ježiša Božie Telo a večný život už tu na zemi ... ?

„*Kto plní vôľu Božiu, a svoj život ducha podriadil Božiemu a žije svätým životom ...!*“ - nie je to tvrdenie proti tvrdeniu Ježiša Krista, ktorý hovorí o Božích priateľoch: Kto plní Otcovu vôľu je môj brat, sestra, otec ...? Koľkí ľudia sú už mŕtvy, a svätí nebudú? Smrť hriechu a satanovej pýche, a nie smrť človeka privádza k Bohu a svätosti, ale láska Božia už tu na zemi!?

Aj Ježišove slová spochybňujú! Ak robíme to čo káže v Ježišovi Božia láska i v našom srdci Boh! Tiež bol bez príčiny napadaný, osočovaný, ukrižovaný ...Ježiš srdcom pokorný mal o hriechu mlčať a nesvietiť!? Nemal plniť Otcovu vôľu, a tak farizejom nekázať = nesvietiť, dobré skutky Boh na ktoré nás vyzýva nehrešia, a nastavujú zrkadlo na nekajúceho svedomie ?

Potom je tu na mieste otázka, prečo nás boží „priatelia“ nenávidia, **keď nie sme detí svetla Cirkvi, spoločenstvo svätých - Duchom Svätým krstené a len svetskí** bez lásky ...? - žiadne palcové titulky v novinách k tomu nie je treba, aby našli príčinu = dôvod, aby ste sa stali tŕňom v ich oku a nepriateľom pre skutky svetla!

Tieto slová nie sú z mojej hlavy, ale zjavené skrze lásku Boh v mojom živote, posvätenie Pravdou. (to je moje poznanie! A vôbec mi na tom nezáleží, kto im chce uveriť?) Keď sa mi srdce naplnilo neskutočnou živou láskou, a dušu myseľ prežiarilo svetlo a posilnilo vôľu ešte väčšou láskou bojovať pre božie veci. A tieto slová sú autentické : „**Dobrymi skutkami prejavujeme Božiu vôľu. Dobré skutky svietia sami o nás?**

Stačí že svietite cestou do kostola a žijete zásadami viery!? Prečo nám nadávajú do svätuškároch, ak sme svetský? - Ak rešpektujeme každého človeka slobodné rozhodnutia vôľu, nech aj ony láskavo rešpektujú nás, a neútočia na nás klamlivým ohováraním...aj nepriateľ sa môže stať svätým, všetko je v jeho moci Krista nasledovať ?

Tu nie je problém, že by z nás niektorí, ktorý svätosť vyznávajú, že by počas svojho života túžil byť vyhlásený za svätého? To nie! A nie je to ani potrebné, ak žijeme v láske? Vďaka Duchu Svätému a Novému Zákonu o **Ustanovených Sviatostiach = smrť hriechu a pýche**, kde končí starý hriešny život a krst Duchom oživuje celého človeka ľudské bytie a nesmrteľnú dušu naplnia láskou, lebo je Zdroj a prameň života, preto nechápeme ktorí sme na lásku uverili a žijeme v priateľstve s Bohom, Prorokmi i Písmo nám je sväté a kamarát v dobrom i zlom oporou!!!!

Duchovná smrť si vyžiadala život Ježiša Krista a Ducha Svätého. KRST znamená smrť hriechu a nekajúcej pýche satanovej, - smrť človeka duchovnú smrť nerieši.

Čo spoločné má svetlo s tmou? Aj Písmo nám svieti na ceste, že existujú len dve cesty a dva duchovia! Tak ako koruna má dve strany mince, tak aj Božie kráľovstvo má svojho odporcu – rub a líce! Žiadna zlatá stredná cesta, ktorá by zakrývala a ospravedlňovala hriech : vypočítavosť na dve strany, aby sa stavala na stranu kupcov v chráme? Nebude s nami nikto vyjednávať ani manipulovať, čo je dobré Boh a čo zlé diabol, aby nám to sám Priateľ a Pán Ježiš nepovedal!?

Aj My sme si mysleli, že kresťania idú do politiky v mene Boha .., a ony idú pre bohatstvo ...!?

To je tak keď svetský duch nechápe Božie svetlo? Že mystické - zapáliť sviečku na hrobe, kresťan chápe srdcom, čo znamená smrť hriechu a pokánie, modlitba za mŕtveho...? Žiaľ, z božieho sa stáva svetská záležitosť a márnosť. Satan zvádza na svoju bezbožnú cestu a zábran!

Nestačí nám citovať naučené slová: **Zmŕtvychvstalí Kristus je stále prítomný vo svojej Cirkvi, vo sviatosti pokánia odpúšťa všetky hriechy, v Eucharistii nám dáva liek nesmrteľnosti, protilátku na smrť. Uzdravuje všetky citové zranenia, oslobodzuje...** ale ani slovo o tom, čo je to za protilátka (láska) na smrť hriech, ktorú nám v Eucharistii ako liek dáva nesmrteľnosť, právo, ktoré zvíťazilo nad krížom je láska Boh!?! Ani slovo, že ak je cirkev putujúca potom aj živá viera, čo znamená svätosť a to sme my božie deti a deti svetla? - nie sú to neživé predmety, hmota mamony, statky, budovy ...ale tí ktorí sa obielili v Kristovej krvi počas svojho života. Keď sme prijali učenie = svätosť Ježiša Krista a jeho nové učenie s mocou na kríži Lásku s pokorou! Keď je Cirkev trpiaca potom aj BOJUJÚCA, ako nás to učí láska Sama ako v tele Ježiša Boží duch ...?

Z vlastnej skúsenosti môžeme svedčiť o duchu a sile, horlivosť, ktorú vo svojom vnútri cítime, keď s láskou prijímame sviatostného Ježiša !? Čo cíti duša srdce, keď je plné lásky, akú úžasnú slobodu hovoriť pravdu. Keď vás z lavice dvíha nepravda, ktorá popiera Pravdu a máte potrebu vykričať ju každému do tváre. Žiaden strach v láske Boh vás nezastaví v zámere, že pre Ježiša budete nenávidení a osočovaní ...?

Reč lásky je to, čo pokrytecký farizeji neznášajú a vyhlasujú : „**Tvrdá je to reč, kto to môže počúvať ?!**“, **Jn. 6, 60** Nechápem, kde sa berie toľká neúcta voči kresťanom, ktorí sa zriekli svojho hriešneho života pre Ježiša? Mňa osobné neuráža ani neponižuje to že som sa zriekla hriechu ba naopak! Že plním vôľu Božiu, a vo svojom srdci cítim neskonalú lásku ..., - ale má uráža to - čo som nepovedala a neurobila a iní mi vkladajú do úst, len preto, aby ma očienovali? Krivda bolí a lásku Boha ničí zabíja! **UVEDOMUJEME SI TO?**

„Robte pokánie, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“ – to si však vyžaduje obojstrannú lásku vernosť a svätosťovocie hodné pokánia! **Strom poznať po ovocí. Ak tam nie je láska? Láska je Cesta, ktorá nám otvára oči srdce DÓVEROU pre VIERU! Láska je BOH, Boh je Láska a NESMRTEĽNOSŤ! Ak nás Boh krstí Duchom Svätým a ohňom, akí máme byť? Svätí a či svetskí????**

Kto nám káže ignorovať svätosť srdca aby sme skrze Ducha očami Krista videli to čo nevidíme? Počuli to čo nepočuli, len preto, že iní pre brvno

v oku nevidia ...? Zmŕtvychvstanie je skutočnosť a realita života...Prečo sa navzájom hodnoverné správy o Zmŕtvychvstaní zhodne a objektívnym spôsobom s pravdou nedoplňame, ale si odporujeme?

Ak sa zriekame každého hriechu a plníme vôľu Božiu, vtedy máme účasť na jeho víťazstve nad smrťou, - nie je potrebná smrť. Komu len už môže prekážať svätosť v kresťanoch, veď Cirkev to sme My a veď Cirkev je Svätá!?

Kríž a Zmŕtvychvstalý Kristus, nemý Boží svedok založený na historických faktoch vydáva svedectvo o láske – obraz Božej lásky a obraz ľudského hriechu. Zočí – voči takému utrpeniu musí veriaci človek prijať svoj podiel viny a z hriechom skončiť, ak už aj sám skrivodlivosť neznáša, a priznať Pravdu o hriechu, uvedomiť si , že príčinou tohto utrpenia je hriech, a tak sa falošných „priateľov“ chrániť a nie im pochybovať ???

Helena Zajacová

Pár minút s...

Tento krát sme o rozhovor požiadali pani kostolníčku Máriu Králikovú z Klubiny. náš rozhovor je veľmi pútavý a dúfame, že vás zaujme. Určite stojí za pár minút...

Odkiaľ pochádzate?

Pochádzam z Klubiny.

Akú máte školu?

Mám základnú deväťročnú školu. Ďalej som nemohla študovať, pretože ma bolo treba doma.

Ako dlho sa už venujete práci kostolníčky?

Kostolníčkou som už 11 rokov.

Ako ste pracovali predtým?

Naposledy som pracovala ako pomocná sila v kuchyni v škôlke a ako upratovačka.

Máte súrodencov alebo ste jedináčik?

Mám troch súrodencov.

Máte deti? Máte vnúčatá?

Mám dve deti a päť vnúčat.

Aké je Vaše obľúbené jedlo?

Nemám obľúbené jedno, zjem všetko.

Pijete kávu? Ak áno, akú?

Pijem 3v1. Obyčajnú kávu nepijem.

Čo si myslíte o práci kostolníčky?

Je to krásna a zodpovedná práca.

Každý z nás by mal mať svojho patróna/patrónku. Máte ho/ju aj Vy?

Mojou patrónkou je Panna Mária.

Počas liturgického roka slávime mnoho sviatkov. Aký je Váš obľúbený sviatok?

Mám rada Vianoce, Veľkú noc a všetky sviatky Panny Márie.

Máte nejakú záľubu?

Rada počúvam rádio Lumen.

Všetci máme niečo, bez čoho by sme nemohli existovať. Bez čoho si neviete svoj život predstaviť Vy?

Svoj život si neviem predstaviť bez mojej rodiny.

Ďakujeme za rozhovor.

NINA

ASTERIUS PÍŠE:

MAGNIFICAT 2012

Dňa 1.12. 2012 sa, v Dome kultúry v Čadci, konal už 19. ročník festivalu duchovnej piesne katolíckej mládeže Kysúc - Magnificat, na ktorom sa náš spevokol Asterius zúčastnil už po tretíkrát.

V popoludňajších hodinách sme predstúpili pred porotu, a tá nám z troch interpretovaných piesní vybrala pieseň s názvom Mária Matka, s ktorou sme vystúpili na Galaprograme vo večerných

hodinách. Z tejto peknej soboty sme si odniesli diplom za účasť na festivale a kopu zážitkov. Mali sme možnosť vidieť, počuť a hlavne inšpirovať sa mnohými detskými či mládežníckymi speváckymi zbormi a skupinami. Veľká vďaka patrí našej vedúcej Ivet, ktorá pripravila piesne, taktiež aj nášmu pánovi farárovi, ktorý nás prišiel podporiť svojou aktívnou účasťou :).

CD - Birmovanci spievajú chvály- je k dispozícii pre všetkých záujemcov

Väčšina z nás počúva hudbu z MP3 v telefóne, alebo v PC. Naši birmovanci spoločne s Ľubkou Završanovou a p. farárom nahráli pre všetkých, ktorí radi počúvajú melódie chvál, CDčko. Môžete si ho dokonca bezplatne stiahnuť na našej webovej stránke: <http://www.starabystricafara.sk/clanok/cd-birmovanci-spievaju-chvaly-je-k-dispozicii-pre-vsetkych/>

MIKULÁŠSKE STRETKO

Na 6. decembra sa pravidelne tešia nielen deti, ale aj dospelí. Tento rok sa animátori rozhodli stretnúť s deťmi a zamerať pozornosť práve na osobnosť svätého Mikuláša.

V úvode deti objavili vrece, ktoré sv. Mikuláš nechal v Čajke spolu s listom. Všetky deti v ňom pozdravil a pochválil, že tento rok poslúchali. Ako odmenu v ňom nechal sladkosti pre ich brušká. Potom sme spoločne skúsili popísať sv. Mikuláša, kto to vlastne bol, ako vyzeral. Ďalej sme si povedali, že je patrónom pekárov, rybárov a námorníkov. Deti vyrábali mikulášske topánky z papiera, do ktorých postupne vmaľovali svoje ruky, ktoré dokážu nielen upiecť chlieb, ale aj niekomu pomôcť. Sieť na chytanie rýb, ktorá musí byť pevná, taká pevná ako naše priateľstvá. Nakoniec záchranné koleso, ktoré majú vždy námorníci pri sebe a my chceme, aby našim záchranným kolesom bola modlitba, ktorú nám podáva Boh. V závere sme sa ešte zahráli krátku hru- „Tleskni po ruke“ a poďakovali Pánu Bohu za čas, ktorý sme strávili spolu.

SVÄTÝ MARTIN, PATRÓN CHDOBNÝCH (11. november)

Sv. Martin sa narodil v meste Szombathely vo východnom Maďarsku okolo roku 316 v pohanskej rodine. Jeho otec mal vysokú hodnosť vo vojsku, bol tribúnom (plukovníkom). Rodičia sa presťahovali do Pavie v severnom Taliansku. Neboli síce pokrstení, ale veľmi dbali na to, aby Martina nepokazili vojaci svojou nemravnosťou a tvrdosťou. Malý Martin bez vedomia rodičov začal chodiť na stretnutia katechumenov. Keď mal pätnásť rokov, mal byť pokrstený. Vtedy však cisár Konštantín vydal rozkaz, aby sa do vojska zapojili všetci schopní synovia starých a vyslužených vojakov. Martinovmu otcovi sa nepáčilo synovo tiché a utiahnuté správanie, a tak ho tiež prihlásil do vojska. Martin bol zaradený do jazdeckého pluku, ktorý odchádzal do Amiens v severnej Galii (Francúzsko). Martin sa však nepokazil. Ku všetkým, aj k svojim podriadeným bol láskavý, bol štedrý voči svojmu sluhovi, aj voči chudobným. V meste Amiens sa odohral aj ten známy príbeh, keď stretol pri svojej ceste na koni žobráka, ktorý sa triasol zimou. Martin všetko rozdal, nemal pri sebe nič, a tak mu dal polovicu svojho plášťa. Vtedy v noci sa mu zjavil Pán Ježiš odiaty polovicou plášťa, ktorý Martin daroval žobrákovi. Hneď na druhý deň sa dal Martin v meste pokrstiť. Bolo to roku 339, mal vtedy asi dvadsaťtri rokov. Po čase odišiel z vojska, utiahol sa do samoty. Nejaký čas potom počúval biskupa sv. Hilára v Poitiers a potom odišiel za svojimi rodičmi, ktorí sa medzitým presťahovali späť do Martinovho rodného mesta. Martinova matka sa stala tiež kresťankou. Otec neopustil pohanské zvyky až do smrti. Martin sa stal neúnavným bojovníkom proti bludu ariánov. Tí ho však za to vyhnali z mesta. Chcel ísť za Hilárom, no toho tiež stihol podobný osud. A tak sa nakoniec ocitol až na malom ostrove Galinaria oproti Janovu, kde osamote žil. Začiatkom roka 360 sa Hilár vrátil z vyhnanstva, Martin sa rozhodol ísť za ním. Hilár ho chcel vysvätiť za kňaza, no Martin sa necítil hodný. Usadil sa radšej v meste Piktavium v Galii, kde žil v prvom galskom kláštore spolu s niekoľkými mužmi. V roku 371 sa uprázdnil biskupský stolec v meste Tours. Ľudia si žiadali, aby bol biskupom práve Martin. On samozrejme nechcel. No násilím

ho vyviedli z jeho úkrytu, ktorý mal medzi husami, ktoré ho svojím gagotom prezradili. Kvôli tomu sa niekedy vyobrazuje s husou. 4. júla 371 bol vysvätený za biskupa. Za svoje sídlo si zvolil miesto asi dva kilometre od mesta Tours pri rieke Loire, kde vystaval drevený kláštor. Žil tam aj s asi osemdesiatimi učeníkmi. Nič nevlastnili, žili veľmi skromne. Martin zriedka opúšťal samotu, ale vedel rázne zakročiť, keď bolo treba. Keď dal cisárov brat Valens upáliť osemdesiat katolíckych kňazov, Martin sa vybral za cisárom Valentiniánom, aby ho napomenul. Valentinián si ho potom často volal ako poradcu na svoj dvor. Martin mal veľa zásluh aj na obrátení mnohých pohanov, ktorých bolo v okolí Tours veľmi veľa. Po zvyšok svojho života zostal skromným, poníženým, spával na holej zemi. Zomrel 8. novembra 397. Jeho telo pochovali 11. novembra na cintoríne za mestom Tours. Na tomto mieste teraz stojí veľký chrám, ktorý je mu zasvätený.

Martin je patrónom vojakov, jazdcov, kováčov, zbrojárov, tkáčov, garbiarov, krajčírov, výrobcov opaskov, rukavíc a klobúkov, hlásateľov, hotelierov a hostinských, cestujúcich, chudobných, žobrákov, čističov, utečencov, väzňov, pastierov, debnárov, vinohradníkov i mlynárov.

SVÄTÁ BARBORA, PATRÓNKA BANÍKOV (4. december)

Sv. Barbora je patrónkou baníkov, hutníkov, detí, delostrelcov, architektov, matematikov a tiež ďalších povolání, pri ktorých hrozí riziko náhlej či násilnej smrti a ochrankyňou proti smrti blesku v čase búrok a požiarov, nielen u nás, ale aj v ďalších štátoch. A to aj napriek tomu, že v roku 1969 bola vypustená zo zoznamu katolíckych svätých s odôvodnením, že postava sv. Barbory z Nikomédie (Turecko) a jej život nie sú historicky doložené. O jej živote a smrti nie sú známe žiadne historické doklady. Podľa legendy bol jej otec Dioskuros fanatickým nepriateľom kresťanov. Keď zistil, že jeho dcéra nechce naplniť jeho vôľu vydať sa, rozzúril sa a zavrel ju do vežičky pristavanej k jeho domu. Barbora sa však už medzitým zoznámila s kresťanstvom, a preto zariadila, aby namiesto dvoch plánovaných oblokov na veži boli tri, ktoré by jej pripomínali tajomstvo Najsvätejšej Trojice. A keď nemala nádej, že pred uväznením vo veži bude pokrstená, pokrstila sa sama trojnásobným ponorením sa do jazierka s vodou so slovami: *"Barbora sa krstí v mene Otca i Syna i Svätého Ducha"*.

Keď sa otec dozvedel, že dcéra je kresťanka, chcel ju zabiť. Ale ona mu zázračne unikla cez múry veže. Vonku ju však chytil a priviedol pred sudcu. Ten ju najprv presviedčal, aby sa zriekla kresťanskej viery, a keď odmietla, dal ju rozličným spôsobom mučiť. Farbisté opisy mučenia hovoria aj o zázračnom uzdravení. Napokon ju sudca rozkázal sťat'. To urobil údajne sám otec. Za trest naňho padol oheň z neba a spálil ho. Tento drastický akt sa udial možno v roku 240, možno v roku 306 nášho letopočtu. V stredoveku bola zaradená medzi 14 pomocníkov v núdzi. Širokého rozšírenia sa dostalo zvyku rezania tzv. barboriek, tj. čerešňových vetvičiek, narezaných 4. decembra, ktoré dané do vázy, rozkvitajú na Vianoce.

Svätá Lucia sa narodila približne v roku 284 n.l. v Syrakúzach v Taliansku bohatým rodičom. Bola vychovávaná v kresťanskej viere. Ako mladé dievča stratila otca a svoj život zasvätila Bohu. Svoj sľub čistoty však musela držať v tajnosti, pretože jej matka si želala, aby sa vydala za mladého pohanského chlapca.

Luciinu matku trápila ťažká choroba a Lucia ju presvedčila, aby sa išla pomodliť k hrobu svätej Agáty. Jej modlitby boli vyslyšané. Po tejto udalosti sa Lucia priznala matke, že svoj život zasvätila Bohu a túži žiť medzi chudobnými. Matka, ktorá bola vďačná za svoje zázračné uzdravenie, jej to povolila a svoje ušetrené peniaze rozdelila chudobným.

Avšak odmietnutý Luciin nápadník ju udal ako kresťanku vtedajšiemu konzulovi. Všetko toto sa odohralo počas Diokleciánovho prenasledovania kresťanov. Lucia bola predvolaná pred súd. Presviedčali ju, aby sa vzdala svojej viery. Lucia však odmietla. Odsúdili ju na smrť upálením, to sa im však nepodarilo a tak ju mučili a nakoniec sťali mečom.

Podľa inej legendy si Lucia vylúpila oči, aby sa nemusela vydať.

Hoci nemôžeme overiť pravdivosť týchto legend, svätá Lucia bola už v 6. storočí uctievaná ako panna a mučenica. V stredoveku ju vzývali ako ochrankyňu pred očnými chorobami, pravdepodobne aj preto, že jej meno je spojené so svetlom. Zomrela okolo roku 304 n.l.

Lucia u nás

Svätá Lucia je podľa nášho kalendára uctievaná svätica, ktorá lieči očné choroby. Na Luciu chodili u nás v bielom oblečené, zamúčené postavy s husacími brkami a nemo vymetali všetky kúty, pretože podľa pradávného kultu sa verilo, že tam sídlia duše predkov. Sviatok svätej Lucie si pripomíname 13. decembra.

NINA

SVÄTÁ LUCIA, (13. december)

Počas adventného obdobia si pripomíname i sviatok svätej Lucie, panny a mučenice, patrónky slepých. Meno Lucia pochádza z latinčiny a v preklade znamená "svetlá", "žiariaca".

ČARO ADVENTU

Prípravné štvortýždňové obdobie pred Vianocami nazývame adventom. Toto slovo je odvodené od latinského „adventus“ čo znamená príchod. Myslíme pritom na príchod Ježiša Krista, Božieho syna, nášho Vykupiteľa. Advent je aj začiatkom cirkevného liturgického roka.

Každoročným prežívaním tohto krásneho obdobia sprítomňujeme očakávania starozákonných prorokov, ktorí ľudstvo na príchod Krista pripravovali. Toto obdobie až do narodenia Mesiáša môžeme nazvať aj historickým adventom.

Veriaci sa každoročne vžívajú do atmosféry radostného očakávania prorokov a v období štyroch adventných nedelí si príchod Ježiša pripomínajú ešte intenzívnejšie ako inokedy. Každý z nás by mal v tomto období prežívať aj svoj osobný advent. Mali by sme sa usilovať o nápravu života, častejšie modlitby a zamyslenia, pristupovanie k sviatostiam, najmä k spovedi.

Symbolom adventu je adventný veniec so štyrmi sviecami, ktoré sa postupne zapalujú. Na prvú adventnú nedeľu sa v chrámoch koná obrad posväcovania týchto vencov. Veniec je už od dávna symbolom víťazstva. Adventný veniec je teda symbolom Krista víťaza. Svetlo adventných sviec, ktoré by mali byť fialové alebo tmavomodré,

čiže v liturgických farbách adventu, symbolizuje prichádzajúceho Ježiša, ktorý je „Svetlom sveta“.

V tomto období sa však nezabúda ani na osobitnú úctu k Ježišovej Matke a Matke nás všetkých, Márii. Adventná predvianočná príprava sa spomína v Ríme už za pápeža Leva I. Veľkého v 5. storočí. Adventné obdobie v tejto forme zahrnovalo šesť

nediel a malo pôstno-kajúcný charakter. Až pápež Gregor I. Veľký skrátil adventné obdobie na štyri nedele. Toto štvortýždňové obdobie by však nemalo byť časom veľkých nákupov a upratovania. Malo by mať skôr svoj duchovný obsah. Pretože Vianoce nie sú len o svetských veciach, ale hlavne o blízkom vzťahu s Kristom. A práve v tomto cítení Kristovej prítomnosti a v očakávaní jeho druhého príchodu je čaro adventu!

NINA

OD LUCIE DO VIANOC...

Naši predkovia, ale ešte aj naši starí rodičia majú veľa zvykov, na ktoré si spomínajú, niektoré ešte aj dodržiavajú, ale my o nich veľa toho nevieme. Preto som poprosila moju milovanú babku, aby spísala tie zvyky, ktoré sa robievali u nich doma od Svätej Lucie až po Božie narodenie, teda 1. sviatok vianočný. My, mladí, sa čo-to dozvieme, starší si spomenú a tí najstarší povedia 'bolo to presne tak'...

Svätá Lucia bola prísväťím gazdov. 12. december bol vždy rušný večer. Čakali sa Lucie. Väčšinou chodievali po domoch dievčatá a dievky, menej sa našli chlapi. Lucia nemohla rozprávať, ale len muckala. Keď vošli do izby jedna mala krídlo z husy, druhá varechu. Všetko pekne povymetali, po kútoch, po hrncoch a ešte aj do popola vletela s krídlom aby s ním hneď potom aj pohladila gazdu, gazdinú i deti. Tá, čo mala varechu zasa pošťuchala po hrncoch, aby sa gazdiná na ďalší rok neopálila. Potom schytili gazdinú, vytancovali ju a keď dostali nejakú tú odmenu išli ďalej. V tých časoch sa ešte pestovalo veľa ľanu. V zimnom období sa už aj priadlo. V zásade ale táto robota bola na Luciu zakázaná, lebo statok by boleli oči a vravievalo sa aj príslovie *Lucka o zem vretienka pucka*. S ľanovým plátnom si ľudia v tých časoch veľmi pomáhali, zaobliekli sa. Keďže sa ale v deň Lucie nemohlo priasť, ženy čas využili na pranie. Neboli ani práčky, ani vodovody, tak zakúrili, nanosili vodu, bielizeň mali namočenú ešte od večera vo veľkej drevenej vangli (mašine). Pred Vianocami sa toho pralo veľa. Mydlo si ľudia varili doma aj sami. Pozháňali starú slaninu, špeciju, rôzne zbytky od zabíjačky a gazda mohol mydlo variť. Ženy vyprali konopné plachty, obličky,

oblečenie a dali vyvárať. Po ruke museli mať vždy špeciálnu veľkú varechu, ktorá mala svoje miesto za komínom. Potom sa veci vybrali do putne a išlo sa s nimi na potok či riek. Piestami sa rozháňali a prali jedna radosť. Žien bolo na potoku veľa, pri praní si pomáhali. Po dopraní sa musela lavica, na ktorej sa pralo, spláchnuť od zlého ducha.

Pred Vianocami sa robievali salónky. Po večeroch sa napieklo sladké pečivo, kocky, alebo kockový cukor, nastrihali sa biele papieriky, kúpili sa rôzne farebné pozlátky a robili sa domáce salónky. Bolo ich treba aj vyše sto, aby bol bohatý stromček a aj budúci rok.

Svätá Lucia, teda 13. december, bola začiatkom pre predpoveď počasia na prvú polovicu mesiacov budúceho roka. Ľudia si zapisovali počasie do kalendárov od Lucie do Štedrého Dňa (na každý deň jeden mesiac) a potom od Božieho narodenia do 5. januára (druhá polovica mesiaca). Niektorí zapisovali doobeda a poobede, iní zasa aj po hodinách. Napríklad môj otec to sledoval presne na hodinu – 15. decembra, do 10:00 padal sneh. No a keď padal sneh, celý deň boli ľudia nešťastní, pretože na mesiac, na ktorý deň pripadol mal byť celý škaredý. Najhoršie bolo pre gazdov, keď padal sneh 19. decembra, pretože to bola predpoveď na júl. Ak snežilo doobeda nebolo to dobré, lebo v prvej polovici júla sa bude d'atelina zle sušiť, ak poobede, bude plané zasa seno.

Na Luciu mládenci, ktorí už boli dospelí na ženbu a mali aj dievčatá, chceli vedieť, či bude tá jeho dievčina ozaj jeho. Preto si obúvali od Lucie až do Štedrého večera ponožky na tú istú nohu. Obuť ísť ale nemohli spať. Musel sa vyzuť a ráno musel obuť tú istú ponožku na tú istú nohu. Ak sa im to podarilo dodržať, tak na Štedrý večer si dali ponožky pod hlavu, ale museli byť na polnočnej svätej omši, a potom sa mu prisnila tá jeho vyvolená.

Po Lucii chodievali z domu do domu *betlehemci*. Nosili Betlehem s Ježiškom. Chodievali štyria s vysokými čapicami ozdobenými hviezdami a piaty bol žobrák. Ten bol oblečený ako čert, nosil prevrátený kožuch, na hlave baranicu a mal zakrytú tvár. Takto betlehemci postupne pozdravili a povedali: „Prišli sme k Vám z ďalekého kraja.“

„Z Mesta Betleheme.“

„Nesieme radostnú novinu.“

„Panna Mária porodila syna. V maštalke za mestom do plienok zavinula do jasličiek položila.“

„Ja som prišiel s nimi, veľmi uťahaný.“

Betlehemci nosili pekne ozdobené palice, spievali rôzne piesne a žobrák ležal na zemi. Ten, ktorý nosil Betlehem sa postavil a išiel obetovať. Kľakol si pred Betlehem a hovoril: „Ježiško, ja ti obetujem teplého mliečka, aby sa ti zavreli pekne očka.“

„Ježiško, ja ti obetujem jabučko, aby sa ti červenal líčko.“

„Ježiško, ja ti obetujem kilo slivečiek, aby sa ti snival krásny sniček.“

„Ježiško, ja ti obetujem barana, čo nevieš od večera do rána.“

Takto vinšovali Betlehemci a žobrák, ktorí medzi tým zaspal sa prebral a povedal: „Ježiško, ja ti obetujem takú klobásu, čo ťa štyri razy do nej opášu.“

Betlehemci chodievali po dvoroch v Starej Bystrici pravidelne každý rok.

Pred Štedrým večerom gazdiná už zamiesila cesto na chleba pre statok z čiernej múky a pre domácich z ražnej. Gazda nanosil dlhšieho dreva do pece a skoro ráno sa zakúrilo. Do vidna sa chlieb musel upiecť. Zanieslo sa po kúsku statku a ovečkám. Dievky mali na Štedrý deň prísny pôst až kým nevyšla prvá hviezda. Pozorne to všetky sledovali a ako náhle vyšla prvá na oblohu už aj odkúsali z chleba a niesli ho do záhrady na kvôl. Potom sledovali, kedy príde vtáčik a odnesie si ho. Ak vtáčik priletel v ten deň, tak sa dievka vydala do roka. Jedna moja kamarátka tiež tak spravila a sledovala kúsok z chleba. Po štvrtom dni sa vracala zo záhrady so slovami: „Šlak ťa opalel, ešte je to tam.“

Stromčeky sa nedávali na Štedrý deň len do domov, ale aj pred maštal. Tí bohatší ich mali aj prizdobené, chudobnejší len zelený stromček. Pred večerou sa išlo najskôr ku statku. Gazda dal chlieb, oblátky s medom – každému po kúsku – a samozrejme aj seno, aby aj zvieratá mali večeru. Všetko sa muselo vykropiť svätenou vodou. Po tom, čo gazdiná prešla statky a dvor prišla do izby, kde ju privítali slovami: „Čo ste nám priniesli?“

„Velikú penu, hrubú smetanu, veľký kus masla.“

To sa trikrát opakovalo a potom sme si spoločne sadli k modlitbe a navečerali sa. Ešte predtým gazdiná zavinšovala *šťastlivé sviatky, zdravie, šťastie, Božie požehnanie, na statku rozmnoženie,*

aby ste mali teličiek, ako v hore jedličiek, aby ste mali býčkov ako v hore pničkov. Na stole museli byť všetky lyžice z domu, aby sa aj statok na paši pohromade držal.

Na 1. sviatok vianočný (Božie narodenie) sa nechodilo nikam na návštevy. Poobede sa šlo len do kostola na litánie. Gazdovia sledovali, či zasvieti slnko, lebo ak zasvietilo len na takú chvíľku, *aby sa furman otočil s koňom a vozom*, potom bude hojný rok.

Štefánia

Vianoce sú najkrajšími sviatkami v roku, často sú plné príbehov a neočakávaných prekvapení. Prinášame jeden z nich, ktorý nám do časopisu napísala naša čitateľka...

Prinesie mi Ježiško mamičku?

Michal prednášal protipožiarne školenie a Janka sedela v druhom rade. Šibalsky sa usmiala na Michala až mu prešli po chrbte zimomriavky. Bola to láska na prvý pohľad. Po dvoch rokoch sa zobrali, mali malú, ale krásnu svadbu v kostolíku na dedine odkiaľ pochádzal Michal. Kúpili si byt, aj keď na hypotéku, ale veď sú mladí, zdraví, majú dobré zamestnanie, tak budú splácať. Ich šťastie sa znásobilo, keď Janka otehotnela. Po deviatich mesiacoch sa Michal s kyticou ruží ponáhlal do nemocnice, aby po prvý raz uvidel svojho syna. Bol to pre oboch najšťastnejší deň v živote. Michal zobral malého Paľka na ruky, sadol si na kraj postele k Janke a povedal: „Nedovolím, aby Ti niekto v živote ublížil!“

Ešte pred pôrodom sa dohodli, že na rodičovskej dovolenke ostane Michal a Janka začne po niekoľkých týždňoch pracovať, pretože jej plat bol omnoho vyšší – treba platiť byt, hypotéku a veď snáď po troch rokoch dajú Paľka do škôlky a Michalovi sľúbili, že sa potom môže vrátiť na svoje miesto. Michal bol ten najlepší otec na svete. Vzorne sa staral o syna a domácnosť. Janku v zamestnaní povýšili, rovnako sa zvýšil i plat, a tak sa zdalo, že im v živote nič nechýba.

Po troch rokoch Paľko začal naozaj chodiť do škôlky a Michal nastúpil na svoje miesto. Ráno Janka zaviedla syna, pretože začínala neskôr

pracovať a Michal ho zasa po obede zobral domov, kde čakali s večerou na mamičku.

Po nejakom čase začal Michal badať, že jeho Janku niečo trápi, bola zamlknutá, z práce chodila stále neskôr, už s nimi ani nevečerala. Raz ju bolela hlava, inokedy jedla v práci alebo bola unavená. Ani o Paľka už nejavila záujem, ten jej chcel všetko vyrozprávať, čo bolo v škôlke, ako sa hrali s ockom, ale Janka bola s myslou niekde úplne mimo. Jedného dňa, bolo to pár dní pred Vianocami, zavolala Janka mužovi, že domov už nepríde, že v jej živote je niekto iný, bez ktorého už nemôže žiť. „Je mi to ľúto, pobozkaj za mňa Paľka...“

Michalovi sa zrútil svet. Sedí na stoličke, v ruke drží telefón a nezmôže sa ani na slovo. Nevníma ani svojho syna, ktorí sa ho pýta, či už príde mamička a či už budú večerať.

„Mamička nepríde, je chorá. Najeme sa bez nej.“ Ani nevie ako, naloží synovi večeru, niečo dal aj do svojho taniera. Chce niečo zjesť, ale nejde to prehltnúť, niečo ho dusí. Hlavou sa mu hmýria myšlienky... prečo? Musí ísť ďalej. Keď nie kvôli sebe, je tu Paľko, ich poklad, ich všetko. Spomenul si, ako mu sľúbil, že nedovolí nikomu, aby mu ublížil. Nepomyslel si, že by to mohla byť jeho matka. Ako každý večer si kľakli spolu k posteli a pomodlili sa. Keď sa Paľko modlil – opatruj moju mamičku, otecka – Michalovi stekali po lícach slzy. Uložil Paľka do postele, rýchlo slzy utrel, aby syn nič nevidel, na čelo mu dal krížik a zažlelal dobrú noc. Tú noc Michal ani oka nezažmúril. Čo bude ďalej? Čo bude? Neveril, že jeho Janka, s ktorou sa tak ľúbili a ktorú on ešte stále viac a viac miluje, neveril, že už nepríde. Na Vianoce pozval Michal k sebe svoju mamu, aby neboli celkom sami. Boli to najsmutnejšie Vianoce v jeho živote. Keď bol malý tiež trávil Vianoce iba s mamou, pretože jeho otec zomrel. Vždy pred večerou zašli na cintorín zapáliť sviečku, pomodliť sa... ale čo jeho syn? Jeho matka žije! Ani nevedia kde teraz býva, ani sa neozvala.

Cez letné prázdniny bol Paľko u starkej na dedine. Michal chodil za nimi každý víkend, aj dovolenku trávil tu. Nemohli si dovoliť ísť k moru. Ale nestážujú sa. Majú všetko, čo potrebujú pre život. Raz, keď sa Michal vracal z práce, ostal stáť pred prechodom a zrazu zbadal cez cestu ísť jeho Janku, jeho milovanú Janku. Srdce sa mu rozbúšilo, chcel

Je krásne vedieť, že najmenej raz ročne si niektorí ľudia na mňa spomenú. Ako iste vieš, oslava mojich narodenín začala už pred mnohými rokmi. Spočiatku ľudia chápali a boli vďační za všetko, čo som pre nich urobil. Teraz sa zdá, že nik už nepozná skutočný dôvod osláv. Rodiny a priatelia sú spolu, zabávajú sa, ale nepoznajú význam osláv.

Spomínam si, že aj vlani bola usporiadaná takáto slávnosť na moju počesť. Slávnostná tabuľa bola plná delikates, ovocia a rôznych maškrt. Výzdoba bola vskutku fantastická a všetko to dopĺňali nádherne zabalené darčeky. Chceš však niečo vedieť? Bol som oslávenec, ale nebol som pozvaný. Keď prišiel deň D, prišiel som, ale nechali ma vonku, pred zabuchnutými dverami. A ja som tak veľmi chcel byť s nimi. Popravde, neprekvapilo ma to, pretože v posledných rokoch všetci predomnou zatvárajú dvere. Nepozvaný, ale predsa som sa rozhodol potichučky vojsť. Postavil som sa nebadane do rohu miestnosti a sledoval som. Všetci jedli, pili, podaktorí aj opití, rozprávali oplzlé vtipy a nesmierne sa na všetkom bavili. A naviac, keď do miestnosti vstúpil veľký tučný muž oblečený v červenom s dlhou bielou bradou. Vyzeral ako opitý, sadol si do kresla a všetky deti sa rozbehli k nemu, kričiac: „Santa Claus, Santa Claus!“, akoby táto oslava bola na jeho počesť! O polnoci sa všetci začali objímať. Tak som roztvoril svoju náruč čakajúc koho by som objal. A vieš čo? Nikto ma neprišiel objasť. Ľudia si začali rozdávať darčeky, otvárali ich plní očakávania. Keď už boli všetky otvorené, nesmelo som sa obzrel, či tam snáď nebude aspoň jeden aj pre mňa. Veď ako by si sa cítil ty, keby na tvojich narodeninách boli obdarovaní všetci okrem teba –oslávenca?

Vtedy som pochopil, že som nechcený, nepozvaný a preto som rýchle odišiel. Každý rok sa sviatok mojich narodenín zhoršuje. Ľudia pamätajú len na jedlo, pitie, zábavu, ale na mňa akosi zabúdajú. Bol by som rád, keby si mi tieto Vianoce dovolil vstúpiť do svojho života. Potešilo by ma, keby si uznal skutočnosť, že pred vyše dvetisíc rokmi som prišiel dobrovoľne na tento svet obetovať svoj život na kríži, aby som ťa zachránil. Dnes, jediné čo chcem je, aby si tomu veril celým svojím srdcom.

Rád sa s tebou o niečo podelím. Keďže ma mnohí nepozvali na svoje párty, budem mať svoju veľkú vlastnú grandióznu oslavu, akú si nikto nevie predstaviť. Stále ešte prebiehajú prípravy. Dnes som poslal mnoho pozvánok a toto je jedna z nich aj pre teba. Chcem vedieť,

či prídeš, aby som ti rezervoval miesto a napíšem tvoje meno zlatými písmenami do veľkej knihy pozvaných. Iba tí zapísaní budú pozvaní na párty. Budem na vás všetkých čakať na tohtoročnej oslave... Uvidíme sa čoskoro ... Milujem ťa!

Ježiš

Spoločenská kronika

V ďalšom čísle Michalských zvonov vám opäť prinášame bilancie krstov, sobášov a úmrtí. Privítajme medzi nami nový život, tešme sa zo šťastia mladomanželov a modlime sa za zosnulých, aby čím skôr uvideli Božiu tvár a tešili sa vo večnej blaženosti.

KRSTY:

Damián Skaličan (29.9. 2012)
Tamara Kalužníková (29.9. 2012)
Filip Strnád (29.9. 2012)
Adriána Bukovinská (20.10. 2012)
Miroslav Mihálik (20.10. 2012)
Matias Žibrún (27.10. 2012)
Branislav Pavelek (3.11. 2012)
Sandra Podmanická (24.11. 2012)

SOBÁŠE:

Peter Jašek a Jana Králiková (20.10. 2012)
Peter Látečka a Jana Sekerášová (24.11. 2012)

ÚMRTIA:

Margita Straková (19.9. 2012 St. Bystrica)
Ladislav Masarik (22.9. 2012 Klubina)
Anna Blahutová (6.10. 2012 St. Bystrica)
Imrich Králik (23.10. 2012 St. Bystrica)
Anton Surovec (6.11. 2012 St. Bystrica)
Stanislav Pastva (10.11. 2012 St. Bystrica)
Juraj Rajnoha (17.11. 2012 St. Bystrica)
Adam Poliaček (14.12. 2012 Klubina)

Katolícky kalendár v januári

01-01-2013	Slávnosť Panny Márie Bohorodičky Prikázaný sviatok: Nový rok	24-01-2013	Sv. František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi; sv. Xénia Rímska
02-01-2013	Sv. Bazil Veľký a Gregor Naziánsky, biskupi a učelia Cirkvi	25-01-2013	Obrátenie sv. Pavla, apoštola
03-01-2013	Sv. Genovéva, panna; sv. Daniel, diakon a mučeník Sviatok: Najsvätejšie meno Ježiš	26-01-2013	Sv. Timotej a Títus, biskupi
04-01-2013	Bl. Angela z Foligna, rehoľníčka; sv. Alžbeta Settonová	27-01-2013	Sv. Angela Merciová, panna
05-01-2013	Sv. Telesfor, pápež	28-01-2013	Sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi
06-01-2013	Sviatok: Zjavenie Pána – Traja králi (G + M + B) - prikázaný	29-01-2013	Sv. Valér, biskup
07-01-2013	Sv. Rajmund z Peňafortu, kňaz; sv. Lucián, kňaz a mučeník	30-01-2013	Sv. Martina, panna a mučenica; sv. Aldegunda, opátka
08-01-2013	Sv. Severín, kňaz a rehoľník; sv. Teofil	31-01-2013	Sv. Ján Bosco, kňaz
09-01-2013	Sv. Marcelín, biskup a mučeník		
10-01-2013	Sv. Agatón, pápež; sv. Pavol, pustovník		
11-01-2013	Sv. Hygin, pápež		
12-01-2013	Sv. Aelréd, opát; sv. Ernest, mučeník		
13-01-2013	Sv. Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi; bl. Veronika Negroniaová, panna		
14-01-2013	Sv. Félix z Noly, kňaz; sv. Makrina		
15-01-2013	Sv. Arnold Janssen, kňaz		
16-01-2013	Sv. Marcel I., pápež		
17-01-2013	Sv. Anton, opát		
18-01-2013	Sv. Priska, panna a mučenica; sv. Margita Uhorská, panna		
19-01-2013	Sv. Márius, Marta, Audifax a Abakus, mučeníci		
20-01-2013	Sv. Fabián, pápež a mučeník; sv. Sebastián, mučeník		
21-01-2013	Sv. Agnesa Rímska, panna a mučenica		
22-01-2013	Sv. Vincent, diakon a mučeník; bl. Laura Vicuña, panna		
23-01-2013	Sv. Ján Almužník, biskup; sv. Emerencia, mučenica		

NINA

Požehnané Vianoce Vám
praje redakčná rada
časopisu!

***MILÉ ČITATEĽKY, ĎAKUJEME, ŽE STE PRIDALI
RUKU K DIELU.***

Vydáva: Redakčná rada farnosti Sv. Michala archanjela Stará Bystrica
Zodpovedná za vydanie, redaktorka: Katarína Belková
redaktorka: Nina Podmanická

Vydanie: druhé
Ročník: prvý
e-mail: michalskezvonyb@gmail.com

**Svoje nápady, postrehy či návrhy môžete posielat' na e-mailovú adresu časopisu:
michalskezvonyb@gmail.com, alebo odovzdať v sakristii kostola po sv. omši.**